

† ELCA JOCIFOVA-OREHEK.

DNE 29. oktobra 1929 je umrla v ljubljanski bolnici po težki operaciji naša marljiva sotrudnica *Bistriška*: gospa Elca Jocifova, rojena Orehek, učiteljica Preddvorom pri Kranju. Težka izguba je zadela njeno družinico: gospoda šolskega upravitelja in zapuščene male, Majdico, Nežiko in Boštjančka. Gospod soprog nam je pisal par dni pred nesrečo: »Srce se mi trga ob sami misli, da bi je ne bilo več, te zlate duše, kateri so bili njeni in vsi drugi otročički zlate lučke na tem božjem svetu.«

Res — tudi drugi otročički! Teta Elca je oklepala vso našo deco s svojo veliko, plemenito dušo. Ta plemenitost jo je silila, da je vkljub stanovski in obiteljski zaposlenosti še tudi z veseljem prijemala za pero in malčkom sanjala o veličastvu nadzemstva in o lepoti božje narave, bajala jim pripovedke in pravljice ter pred njimi razgrinjala poezijo tihe družinske sreče. Ni bila izmed one čemerne pisateljske družbe, ki samó tarna nad našim mladinskim slovstvom, češ, da mladine ne razume in podaja mladeži neužitno hrano; če pa gospôdo zaprosiš, naj nam ona pokaže, kako moramo, da spravimo s sebe ta madež — se zamisli, zavije v plašč modrosti in dalje prepušča delo drugim. Ne tako teta Elca: vsak izletek je porabila, da misli ob njem na naše male; vsak pristrénejši družinski dogodek je ljubeznivo opisala, da dvigne drobna srca; vsako vrzel v mladinski knjigi opazovala, kje bi mogla mladež še kaj poučiti. Prav iz tega vzroka se nam je tudi ponudila, da spremi mladino v tekočem letniku Vrtea »Na Gorenjsko!« in ji iz vlaka pokaže zanimivosti naše divne triglavske zemlje. Še par tednov pred smrtjo nam je razgrnila načrt, kako bi za prihodnji letnik rada opisala lepoto svoje ljubljene moravške doline. A segla je vmes bela žena in teti Elci je omahnila roka. Bila je teta Elca res skrbljiva pisateljica in — kdor prebere njene spise v Vrteu in Angelčku (opozorimo n. pr. le na nežno *Pesem otrokovo* v letniku 1928/29 in na *Boštjančkove lučke* v letniku 1927/28 Vrtea), bo rad priznal, da tudi izredno mehkočutna duša in globoko srce. Nekaj njenih spisov še imamo in jih priobčimo kar moči še v tem letniku.

Blagi duši večni mir v Bogu!

Nenavaden vzrok smrti. Blizu W. na Bavarskem je skočil neki štiriletni deklici petelin v obraz. Ubožica se je tako prestrašila, da je prebledela in na mestu izdihnila. Je morala pač imeti srčno napako. — Slabotno srce dobe otroci, ki uživajo preveč čaja in kave ali mnogo mesovja, zlasti klobas. Sadje in mleko pa soržen kruh — to je hrana za mlade želodce!

Dvojna nevarnost nastane lahko radi nečedne navade, da vtikajo nekateri otroci kovani novce, če ga dobe, v usta. Tako počenjanje je prvič škodljivo zdravju, kajti novci gredo iz rok v roke, zato se jih oprimejo razne bolezenske klice, in otrok se jih nalezje. Toda še hujše posledice utegne imeti ta neukusnost, kakor kaže ta-le dogodek: Na Zgornjem Avstrijskem, v kraju Ried, je del one dni osemletni učenec kovani novce (šiling) v usta. Zdrknil mu je pa v goltanec in tam se mu je ustavil. Z veliko silo so ga potem potisnili naprej, da je prišel v želodec in tako dalje. Toda goltanec in požiralnik sta bila radi tega odrgnjena. Goltanec je otekel, razvilo se je vnetje. Otrokovi starši so poklicali sicer zdravnika, toda dečku ni mogel pomagati. Umril je deček v nežni dobi radi lahkomišelnega ravnanja z novcem.